

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7CoP/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0020201755
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:0020201755.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Maruščáka a členov senátu JUDr. Frederiky Zozuľákovej a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárscikovej veci starostlivosti súdu o maloletého A. B. nar. XX.X.XXXX zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce dieťa rodičov: C. D. B. nar. XX.XX.XXXX bývajúcej v C. E. F. G. H. XXX/XX zastúpenej JUDr. Ivetou Fejlekovou advokátkou so sídlom v Michalovciach na Nám. osloboditeľov č. 25 a C. B. nar. XX.XX.XXXX bývajúceho v C. XXX zastúpeného JUDr. Simonou Marcínovou advokátkou so sídlom v Michalovciach na Námestí slobody č. 13 v konaní o zvýšenie výživného o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 12.10.2021 č.k. 2P/62/2020-204 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutých výrokoch I. a II.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Michalovce č.k. 2P/176/2018-49 zo dňa 11.12.2018 v časti úpravy výživného tak, že zvýšil výživné na maloletého A. zo sumy 150 Eur na sumu 250 Eur mesačne, ktorým je matka povinná prispievať k rukám otca vždy do 10. teho dňa v mesiaci vopred od 15.4.2020 do budúcnosti. Vo výroku II. dlžné výživné za obdobie od 15.4.2020 do 12.10.2021 v celkovej výške 1.853,33 Eur povolil matke splácať v 12-tich mesačných splátkach po 154,44 Eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Vo výroku III. rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

Proti výrokom I. a II. podala v zákonnej lehote odvolanie matka z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a návrh otca zamietol alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP. Uviedla, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o zvýšení výživného na mal. Šimona nezodpovedá zákonnej dikcii ust. § 257 CSP. Rozhodnutie súdu je pomerne rozsiahle, avšak spôsob rozhodnutia súdu je nejasný, príliš všeobecný a v konečnom dôsledku nepresvedčivý. Na jednej strane súd prvej inštancie konštatuje, že u nej došlo k zvýšeniu príjmu o 100,- Eur mesačne, teda o necelých 10 %, avšak v konečnom dôsledku zvýši výživné na maloletého o 75 %, nehľadiac na jej zvýšené výdavky, ktoré má v súvislosti s nájmom bytu. Prvotným a aj jediným impulzom otca na zvýšenie výživného bola výplata 10.000,- Eur za odpredaj spoluvlastníckeho podielu v rámci vrátenia daru matke otca, čo označil ako nezmysel, pretože ozajstná hodnota tohto majetkového podielu bola v čase rozvodu oveľa vyššia. S pomerne nízkou výplatoú za svoj podiel v rodinnom dome, súhlasila len z dôvodu, že v dome ostal bývať ich maloletý syn. Súd nevyhodnotil zákonným spôsobom výdavky na maloletého, kde boli uplatnené náklady na cestovné, mimoškolské aktivity v čase, keď sa maloletý učil dištančne, do školy

nechodil, čo pretrvávalo do času podania odvolania. Súd tiež konštatoval, že ochorenie maloletého bolo evidované už v predchádzajúcom konaní, na toto ochorenie sa prihliadalo pri rozhodovaní o výživnom, lieky sú platené poisťovňou a aj čas nákladov na dopravu na vyšetrenie a napriek tomu zvýšil výživné o 75%. Predložila súdu výšku svojich výdavkov, ktoré sú súčasťou spisu. Tieto dosahovali a dosahujú výšku okolo 1.124,45 Eur mesačne. Súd pri rozhodovaní zrejme opomenul, že má ešte jednu vyživovaciu povinnosť a to voči staršej, už dospeljej dcére, ktorej platí výživné – výdavky spojené so štúdiom na vysokej škole. Tie platí v nepomerne vyššej miere ako otec. Uviedla to vo svojom vyjadrení, pričom otec túto skutočnosť neodporoval, napriek tomu zvýšil výživné na mal. A., čím vytvára nerovnosť medzi súrodencami, keď dcéra, ktorá navštevuje vysokú školu v zahraničí dostáva nepomerne nižšie výživné. Podľa platnej judikatúry by malo výživné na maloleté deti predstavovať 20-30 % príjmu povinného rodiča. Dáva do pozornosti odvolacieho súdu skutočnosť, že má vedomosť, že otec maloletého sa ihneď po pojednávaní zamestnal v Charitnom dome vo Vojčiciach, kde jeho príjem je nepochybne vyšší ako bol opatrovateľský príspevok, ktorý poberal na svoju matku a ktorá v priebehu konania zomrela. Z toho vyplýva predpoklad, že v dedičskom konaní sa otec stane výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, v ktorej bývajú a zmenia sa pozitívnym smerom jeho majetkové pomery. Súd prvej inštancie rozhodol vo výroku II. o dlžnom výživnom a povolil ich splácať v mesačných splátkach po 154,44 Eur. Rozsudok obsahuje výpočet, nie však odôvodnenie, na základe čoho dospel k uvedenému záveru. Splátky v takejto výške predstavujú neúmerne finančné zaťaženie. Platí výživné vo výške 404,44 Eur je nad jej finančné schopnosti.

Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že posledná úprava výživného bola daná rozsudkom Okresného súdu Michalovce z 11.12.2018 právoplatným dňa 7.1.2019. Od uvedenej úpravy prešli takmer 3 roky a doterajšie výživné v sume 150 Eur mesačne nepokrýva výdavky maloletého. Zvýšenie výživného vychádza z odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa a odzrkadľuje prirodzený rast energií, potravín a výdavkov spojených so zvýšenými nákladmi na zdravotnú starostlivosť na maloleté dieťa. Vo vzťahu k dlžnému výživnému uviedol, že vzhľadom na súčasné príjmy a majetkové pomery matky je splatenie dlžného výživného v predmetnej veci plne dôvodné. Návrh otca na zvýšenie výživného považuje za opodstatnený a je v záujme maloletého dieťaťa.

Otec vo vyjadrení k odvolaniu matky uviedol, že matka nepreukázala žiadne relevantné dôkazy, resp. dôvody a svoje odvolanie odôvodnila len formálnym citovaním zákonných ustanovení. S tvrdením matky nesúhlasí, nakoľko návrh na zmenu úpravy rodičovských práv a povinností podával z dôvodu uplynutia dlhšieho obdobia od poslednej úpravy, počas ktorého došlo k viacerým podstatným zmenám, ktoré konštatoval už vo svojom návrhu na úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému ako aj vo svojich vyjadreniach na súdnych pojednávaníach v predmetnej právnej veci, a teda by mali byť matke zrejmé. Opakovane uvádza, že aktuálne má mal. výšku 186 cm, váhu 110 kg a nosí obuv vo veľkosti 45, resp. 45,5 – 46. V čase posledného rozhodovania o výživnom mal maloletý výšku 170 cm, váhu 75 kg a veľkosť obuvi 39. Je teda zrejmé, že náklady na výživu, stravu, obuv, ošatenie, ako aj na celkovú starostlivosť o maloletého sú podstatne vyššie, ako tomu bolo v čase poslednej úpravy v decembri 2018. Čo sa týka zdravotného stavu maloletého, uvádza, že zdravotné problémy súvisia s atopickým ekzémom. Maloletý ho mal už v predchádzajúcom konaní, avšak jeho zdravotný stav sa od tohto času rapídne zhoršil, pričom okrem uvedeného zdravotného stavu má problém aj s ďalším ochorením a to astmou, pričom toto ochorenie maloletý v čase rozhodovania o predchádzajúcej úprave výživného nemal. Matka je o zdravotnom stave maloletého informovaná, pričom ju o svojom zdravotnom stave informuje sám maloletý, čo potvrdila aj sama na pojednávaní dňa 12.10.2021. Aj napriek vedomosti o zhoršenom zdravotnom stave ho nekontaktovala, aby sa bližšie informovala o priebehu lekárskeho vyšetrení, prípadne o nákladoch na liečbu. Matka sama deklarovala, že všetky náklady na liečbu maloletého uhrádza on. Zároveň konštatuje, že nesúhlasí s tvrdením matky, že všetky lieky sú hrazené poisťovňou a aj čas nákladov na dopravu na lekárske vyšetrenia, nakoľko poisťovňa neuhrádza plné sumy v súvislosti s liečbou maloletého a preto znáša sám značnú časť liečby. K zdravotnému stavu maloletého si dovoľuje tiež uviesť, že od posledného pojednávania došlo opäť k zhoršeniu zdravotného stavu maloletého, nakoľko bol dňa 25.11.2021 hospitalizovaný v Psychiatrickej nemocnici Michalovce, a to z dôvodu zmiešanej úzkostnej a depresívnej poruchy a adaptačných porúch. Pokiaľ matka v odvolaní uvádza, že súd pri rozhodovaní nezohľadnil uplatnené náklady na cestovné a mimoškolské aktivity v čase, keď sa učil dištančne a do školy nechodil, s predmetným tvrdením nesúhlasí, nakoľko pri posudzovaní nevyhnutných nákladov na maloletého, súd z týchto vylúčil permanentku do posilňovne,

a teda na tieto okolnosti prihliadol. Zároveň uvádza, že aj počas obdobia, kedy mal maloletý dištančnú výučbu, mu vznikali náklady na mimoškolské a voľnočasové aktivity, a zároveň mu vznikali náklady na cestovné, keď navštevoval matku alebo sa stretával s kamarátmi. Má za to, že výška výživného na maloletého je s ohľadom na príjmy a výdavky matky, ale predovšetkým s ohľadom na odôvodnené potreby maloletého primeraná. Konštatuje, že výdavky matky predstavujú priemerne mesačne sumu 1.124,45 Eur, pričom podľa jeho názoru súd v bode 39 rozsudku správne uviedol uvedené skutočnosti, ktoré pri určovaní výšky zohľadňoval a ktoré boli podstatné. Čo sa týka ďalšej námietky matky ohľadom plnenia vyživovacej povinnosti na plnoletú dcéru I. uvádza, že predmetné konanie sa netýka vyživovacej povinnosti na plnoletú dcéru, a teda porovnávaním, resp. matkou uvádzaná skutočnosť o nerovnosti medzi súrodencami považuje za nepodstatnú. Súhlasí s názorom súdu, ktorý pri rozhodovaní zohľadnil tú skutočnosť, že má podstatne nižší príjem ako matka a o maloletého sa osobne stará, poskytuje mu okrem výživného formou peňažného plnenia aj výživné v naturálnej forme, ktorý spôsob starostlivosti sa nepochybne kladie na úroveň finančnému zabezpečeniu výživy. K splátkam dlžnému výživného uviedol, že počas uvedeného obdobia musel uspokojovať potreby maloletého tak ako prišli, pričom on sám nebol zvýhodnený splátkami, a zároveň matka sama mohla predpokladať, že pribúdajúcim vekom, ako aj vývojom a zmenou zdravotného stavu maloletého sa nevyhnutné náklady budú zvyšovať. Splátku výživného určenú súdom považuje za primeranú a poukazuje na tú skutočnosť, že povolenie splácať dlžné výživné v splátkach, by malo byť s ohľadom na charakter výživného ako prednostnej pohľadávky, skôr výnimočného charakteru. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. K vyjadreniu predložil lekársku správu nález z 23.11.2021 vydanú všeobecnou dermatovenerologickou ambulanciou s diagnózou L20.8 dermatitis atopica na biologickej liečbe, astma bronchiale, zmiešaná úzkostná a depresívna porucha, adaptačné poruchy. Súčasne pripojil aj správu z detskej psychiatrickej ambulancie z 10.11.2021.

Ďalšie vyjadrenia zo strany účastníkov neboli podané.

Podľa ust. § 2 ods. 1 CMP, na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 cit. ust., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, a v súlade s § 191 ods. 1 CSP vyhodnotil dôkazy, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, preto je odôvodnenie rozsudku súdu presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Je namieste zdôrazniť, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvůli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia

príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam. Odvolací súd dospel k záveru, že v priebehu konania na súde prvej inštancie boli zistené a preukázané všetky skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o návrhu otca na zvýšenie výživného, v dôsledku čoho ani odvolací súd nemal pochybnosť o správnom rozhodnutí súdu prvej inštancie, pričom jeho úvahy týkajúce sa posúdenia zmien pomerov, ktoré nastali od prechádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom, ako aj ustálenie dlžného výživného a povolenia zaplatiť ho v splátkach nie sú svojvoľné, ale vychádzajú z konštantnej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Vzhľadom k tomu, že konajúci súd v ods. 39 a 40 odôvodnenia napadnutého rozsudku riadne vysvetlil, ktoré okolnosti vzal do úvahy pri stanovení zvýšeného výživného, rozhodol o dlžnom výživnom a splátkach, odvolací súd považoval odvolaciu argumentáciu matky ohľadne neodôvodnenia napadnutého rozhodnutia za nedôvodnú.

Z obsahu preskúmaného spisu vyplýva, že naposledy bola rodičovská práva a povinnosti k maloletému dieťaťu upravené rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp.zn. 2P/176/2018 zo dňa 11.12.2018, ktorým súd zveril maloleté dieťa do osobnej starostlivosti otca a matku zaviazal prispievať na jeho výživu sumou 150 Eur mesačne od 1.10.2018 do budúca. Súčasne rozhodol o dlžnom výživnom. Styk matky s maloletým dieťaťom neupravil. V čase posledného rozhodnutia príjem matky bol vo výške 1100 Eur netto a príjem otca pozostával z výsluhového dôchodku vo výške 634,73 Eur a príspevku za opatrovanie matky vo výške 184,71 Eur.

Na zdôraznenie správneho napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že predpokladom zmeny rozhodnutia o výživnom podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine je výrazná zmena pomerov na strane oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom prechádzajúceho rozhodnutia o výživnom, pričom musí ísť o zmenu trvalú, nielen prechodnú a musí sa jednať o zásadnú zmenu v tých okolnostiach, z ktorých vychádzalo predchádzajúce rozhodnutie súdu o výživnom. V zmysle záverov aplikačnej praxe je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré by mohli byť podkladom pre zmenu výživného. Dôvodom na zmenu rozhodnutia však budú len v prípade, ak sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov. Podľa okolností konkrétneho prípadu môže ísť o subjektívne ako aj objektívne skutočnosti, o zmenu v oblasti príjmových pomerov, výdavkov, celkových majetkových pomerov. Súdna prax ustálila, že zmenou pomerov dieťaťa je aj prestup z jednotlivých stupňov školského vzdelávania, ktorá skutočnosť sa spravidla zásadným spôsobom prejavuje v odôvodnených potrebách dieťaťa, na uspokojovaní ktorých sa majú podieľať obaja rodičia primerane svojim možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom, ako aj samotné plynutie doby, v dôsledku ktorej dochádza k nárastu odôvodnených potrieb detí v súvislosti s ich vekom a rastom. Pri rozhodovaní o zmene výživného sa obdobne použijú zásady, ktoré sú rozhodujúce pre určenie výživného, v tomto prípade ust. § 62 a § 75 Zákona o rodine. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Kritériá určovania rozsahu vyživovacej povinnosti v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení sú odôvodnené potreby dieťaťa, ako aj možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov. Pokiaľ ide o odôvodnené potreby dieťaťa, nie sú to len náklady vo vlastnom zmysle slova, teda zabezpečenie stravy, ale aj hmotné potreby, ako je šatstvo, bielizeň, náklady na bývanie, potreby súvisiace s rozširovaním a prehĺbovaním vzdelania, rozvojom jeho záujmov, prípravy na budúce povolanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby. Miera týchto potrieb je odstupňovaná a závisí predovšetkým od veku každého dieťaťa a jeho zdravotného stavu, pričom ak to možnosti a schopnosti rodičov dovoľujú má výživné zabezpečovať primeraný podiel na výhodách, ktoré dovoľujú možnostiam rodičov. Odôvodnené potreby detí v rovnakom veku a na rovnakom stupni školskej dochádzky sú spravidla rovnaké, pokiaľ nie sú v určitom konkrétnom prípade zvýšené v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu, finančne náročnej záujmovej alebo športovej činnosti to znamená, že bežné potreby dieťaťa nevybočujú z rámca potrieb iných detí v tomto veku a na rovnakom stupni školskej dochádzky je možné považovať za všeobecne známu skutočnosť a nie je potrebné ich osobitne dokazovať.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že od prechádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom došlo k podstatnej zmene pomerov odôvodňujúcej zvýšenie výživného pre maloletého A., nakoľko jeho nástupom na strednú školu sa zvýšili jeho odôvodnené výdavky, nakoľko je všeobecne známou skutočnosťou, že potreby každého dieťaťa sa v súvislosti s jeho vekom a školskou dochádzkou nevyhnutne zvyšujú. V ďalšom prihliadol i na okolnosť spočívajúcu v zhoršení zdravotného stavu

maloletého dieťaťa - astmu, pričom matka túto skutočnosť potvrdila a má vedomosť aj o ochorení dieťaťa v súvislosti s atopickým ekzémom. Otec preukázal bežné výdaje na dieťa a zvýšené výdaje v súvislosti s jeho zdravotným stavom, ktorý si vyžaduje intenzívnejšiu starostlivosť. I keď matka argumentovala, že na zdravotný stav dieťaťa v súvislosti s atopickým ekzémom už bolo prihliadané pri určovaní výživného v čase poslednej úpravy, neznamená automaticky, že výdavky na zdravotnú starostlivosť sa nezmenili resp. znížili, nakoľko zdravotná starostlivosť je naďalej poskytovaná a nie vždy je hradená zo zdravotného poistenia v plnej výške. Napokon nezanedbateľná je aj okolnosť spočívajúca vo zvyšovaní ceny liekov a prípravkov, ktoré zabezpečuje otec. Súd prvej inštancie sa vysporiadal s námietkami matky uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili jej obranu v prevažnej miere už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a matka ani v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti majúce za následok iné rozhodnutie o výživnom. Odvolací súd považuje sumu 250 Eur mesačne na ktorú bolo zvýšené výživné, za adekvátne zvýšenú potrebám maloletého A. a je nepochybné, že výživné v prepočte 8,33 Eur na deň (250:30) je pri aktuálnych cenách nevyhnutných výdavkov maloletého na bývanie, potraviny, drogériu, oblečenie a obuv, lieky, školné a školské potreby odôvodnené a a nie je potrebné podrobne dokazovať existenciu a výšku týchto výdavkov tak ako sa domáhala matka. Otcom prezentované výdavky na zabezpečenie výživy maloletého A., ktoré platí otec nevybočujú z rámca potrieb iných detí na rovnakom stupni školského vzdelávania, preto o ich výške nemá pochybnosti ani odvolací súd. Odvolací súd sa nepovažoval za potrebné zaoberať sa opodstatnenosťou výdavkov maloletého v čase dištančného vyučovania, pretože ak tieto boli v uvedenom období nižšie, prejavili sa vyššie náklady na zabezpečenie potrieb maloletého v domácom prostredí (bývanie, elektrina, strava a pod.).

Pokiaľ ide o pomery matky, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že okrem príjmu z pracovného pomeru má i príležitostný príjem (pomocná svadobná čašníčka) a teda došlo k zvýšeniu jej príjmu na sumu 1212 Eur mesačne. Matka v priebehu konania poukazovala na svoje výdavky, ktoré má v súvislosti s bývaním ako i výdavky súvisiace s platením výživného na plnoletú dcéru. Ak matka tvrdí, že jej pomery neumožňujú plniť vyživovaciu povinnosť vo zvýšenom rozsahu, odvolací súd poukazuje na to, že výživné pre maloleté dieťa má prednosť pred inými výdavkami rodičov. K námietke matky, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní opomenul zohľadniť jej výdavky, odvolací súd uvádza, že každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne má pravo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojovanie svojich ostatných dobrovoľných výdavkov a vlastných potrieb. Odvolací súd poznamenáva, že argumentácia matky rozsahom vlastných nevyhnutných výdavkov pôsobí vo faktickej a právnej rovine smerom k vyživovacej povinnosti voči dieťaťu nevyvážene a dovoľuje skôr záver, že subjektívne vnímanie vlastnej životnej situácie bráni matke objektívne posúdiť rozsah odôvodnených potrieb dieťaťa. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii matky, že otec sa zamestnal a po smrti svojej matky sa stane výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, v ktorej býva, odvolací súd uvádza, že uvedené skutočnosti nič nemenia na správnosti napadnutých výrokov rozsudku, pretože otec si dobrovoľne plní svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému dieťaťu nielen materiálne, ale aj formou osobnej starostlivosti o dieťa a domácnosť, v ktorej žije a vyrastá, v dôsledku čoho je jeho podiel na výživnom vyšší ako matkin, ktorá sa s maloletým dieťaťom stretáva sporadicky a na jeho výživu inou formou neprispieva a so starostlivosťou nepomáha. Taktiež nemožno prihliadať na argumentáciu matky, že platí výživné na plnoletú dcéru, pretože táto okolnosť sa netýka predmetu tohto konania a slúži na zabezpečenie potrieb iného dieťaťa.

K odvolacej argumentácii matky k povoleniu splátok dlžného výživného v mesačných splátkach po 154,44 Eur odvolací súd poukazuje na ust. § 232 ods. 3,4 CSP, z ktorého vyplýva, že určenie dlhšej ako trojdňovej lehoty na plnenie alebo povolenie splátok umožňuje súdu, aby sám nezávisle na návrhu účastníkov konania zvažil, či je povolenie takejto výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, komu sa povinnosť ukladá, na výšku prisúdeného nároku alebo na iné okolnosti prípadu a zároveň, či neprímerane neznevýhodní povinného oproti oprávnenému. Zvláštnu pozornosť je potrebné venovať povoleniu výhody povinného prípadne výživného pre dieťa, ktoré nie je schopné samé sa živiť a okrem iného je prednostnou pohľadávkou so zreteľom na naliehavosť potreby, ktorej výživné slúži. I keď súd prvej inštancie stručne v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol z akého dôvodu umožnil matke splácať dlžné výživné v splátkach, z jeho obsahu možno vyvodiť, že prihliadol na majetkové a zárobkové pomery na strane povinného bez toho, aby znevýhodnil oprávneného. Pokiaľ ide o určené splátky dlžného výživného, vzhľadom na výšku ustáleného dlhu pre maloleté dieťa a s poukazom na určené výživné dospel odvolací súd k záveru, že umožnenie splácať dlh na výživnom v splátkach, v tomto prípade

nehrozuje zabezpečovanie odôvodnených potrieb dieťaťa. Pre úplnosť je potrebné dodať, že rozsudky o výživnom sú vykonateľné ich doručením (§ 34 CMP), čím zákonodarca opätovne zdôrazňuje prioritu plnenie výživného vo vzťahu k iným záväzkom povinného. Napokon pri takto určenej výške splátok by mal byť dlh splatený za 12 mesiacov, čo je v súlade s rozhodovacou súdnou praxou.

Pretože súd prvej inštancie vo veci správne a zákonne rozhodol a matka ani v štádiu odvolacieho konania neuviedla žiadne nové a podstatné skutočnosti, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie vo veci, odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a podľa ods. 2 cit. ust. sa v odôvodnení obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody.

Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).